

Samira Begman Karabeg

Sloboda - realnost ili samo iluzija?

II dio.

Čovjek podređen zakonitostima karme u dijalektičkom svijetu može spoznati samo ograničenu, uvijek nečim uvjetovanu slobodu, dakle, relativnu slobodu. Čeznja za tom slobodom je uvijek usmjerena potrebi da se oslobodi od određenih okolnosti koje se u određenim situacijama doživljavaju kao potreba. Ona se ispunjava kada se ta potreba zadovolji, ali to zadovoljenje potrebe u biti ne mijenja ljudsko biće. Čeznja za ovakvom slobodom je samo reakcija prirode porobljenog čovjeka gdje pokušava da se oslobodi onog što ga u datim okolnostima ograničava. On se tome odupire snagom svoje volje i sredstvima koja su rezultirana iz zakonitosti karme. S obzirom da su njegove predstave o slobodi proizišle iz bivstvovanja u zatočenosti i na tom stupnju svijesti, on iz jednog vida zatočenosti upada u drugi.

Pa ipak, impulsi Slobode ukazuju i čovjeku s prirodom iz zakonitosti karme potrebu za višom slobodom. Ona se objavljuje kao jedna nova sloboda koja je potpuno neovisna od ovozemaljske ograničene i uvjetovane predstave o slobodi. Ona se poima unutar božanskog, duhovnog reda i u tom poimanju slobode čovjek revolucionira svoje biće time što prevazilazi svoju nižu prirodu, prirodu sužnja iz zakonitosti karme. Ali tako dugo dok čovjek nije u stanju da prepozna i uvidi iluziju o slobodi (jer sloboda unutar ovozemaljskih zakonitosti jeste iluzija) i da svoju volju usmjeri na duhovno polje, nije u stanju da spozna stvarnu slobodu.

Simbolika Prometeja

Priča o Prometeju vezanom za stijenu kao kazna za ukradeno svjetlo kojim je ljudskom rodu omogućio razvoj kulture i civilizacije, simbol je zatočeništva Manusa, slobodnog mislioca, u materiji. Njegova svijest više nije vođena istinskom Slobodom i Znanjem, već se razvija iz samovolje poticane nižim nagonima i izražene kroz zloupotrebu božanskih stvaralačkih snaga. Ovakva svijest baca sjenu i veže Prometeja (prvotnog čovjeka sa božanskim atributima - titana) za prirodu rađanja i smrti time što ga pretvara u slijepog i nesvesnog Epimeteja (Epimetej je u grčkoj mitologiji brat Prometeja koji je otvorio Pandorinu kutiju i time donio u svijet bolest, zavist, ratove - dakle kristalizaciju u materiji - i na koncu smrt).

Prenešen na opću situaciju ljudstva, ovaj grčki mitos sadrži poruku o reakciji ljudi na božiji evolutivni plan. Svaki put kada impulsi iz prvotne Slobode postanu osjetni, sabijaju se i koncentriraju ovi naboji niskih nagona ljudstva i prepriječte se novim procesima i novim mogućnostima razvoja, u nastojanju da održe svoju egzistenciju. Mitos o Prometeju je dakle simbol za nesvesne snage u čovjeku, za anti - čovjeka u čovjeku koji pruža otpor svakom razvoju i snagom svoje, sa višom sviješću neoplemenjene inteligencije prijeti da potisne u ambis cjelokupan životni sustav planete.

Takav čovjek, sa anti - čovjekom u sebi je postalo opasno dvojno biće. To biće potječe iz Slobode božanskog duhovnog reda a nalazi se u jednom samoprouzrokovanom zatvoru zakonitosti karme. Obje prirode su sastavni dio njegova bića i tvore njegovu dvopolnu ljudsku realnost. Promišljanje o slobodi nameće pitanje, postoji li uopće mogućnost da se slijepi i zatočeni Prometej razvije u smjeru gdje je moguć zaokret, da se prevaziđe anti - čovjeka u sebi, izvan do sada isprobanih filozofsko, religiozno i moralno fundiranih pokušaja oslobađanja, jer je historija dokazala da svako, pa i subtilno nasilje uzrokuje protunasilje i samo mijenja okvire zatočeništva.

Pet zidina zatvora u svijetu dijalektike

Srž ljudskog zatočeništva je neznanje kao posljedica odvojenosti od duha. Da bi kročili na put ka slobodi, moramo najprije spoznati bit našeg zatočeništva. Da bi razvezali konopce koje nas drže vezanim, moramo prvo ispitati čvorove. Tu je prije svega karma. Odvojena od božije Jednosti besmrtna duša je u toku bezbroj inkarnacija počinila bezbroj djela koja nisu u skladu sa božijom Harmonijom. Dejstva ovakvih djela se koncentriraju u mikrokosmos i postaju uzrokom koji prodire u novu inkarnaciju kao sudbina.

Ova dejstva si možemo zamisliti kao elektromagnetska žarišta u kojima i

kroz koja vibrira quintna esencija svih prošlih inkarnacija. Ona su pohranjeni impulsi u jednom magnetičkom sistemu s unutarne strane mikrokosmičke kugle, u tzv. aurskom biću. Prema temeljnoj formuli ovog žarišta, (ili aurskog bića, ili karme), mikrokosmos se uvijek iznova veže za jednu odgovarajuću ličnost.

Mikrokosmos živi u jednoj tvarnoj razmjeni. On privlači i absorbira kvalitete iz kozmosa koje ličnost koristi za svoja djela, misli i osjećaje, i odašilja te kvalitete, prerađene i preobražene od ličnosti, opet u kozmos. Mikrokosmos privlači samo one kvalitete koji su u rezonanci sa njegovim sopstvenim vibracijama, tj. koje su kompaktilni sa formulom njegovog aurskog bića. Karma je poput filtera koji odgovarajuće kvalitete propušta a neodgovarajuće isključuje. Time je ličnost zarobljenik karme jer dobiva samoo one kvalitete i životnu snagu koje mu aursko biće dodijeli. A s obzirom da je aursko biće nastalo od grješnih djela koja udaljuju od božijeg Plana, ono povezuje sa onim kvalitetima kozmosa koja su se manifestirala iz grješnih djela. Tako je ličnost kroz elektromagnetske vibracije koje proizlaze iz aurskog bića prisiljena na grješna djela.

Ove elektromagnetske vibracije prenose se u sustav ličnosti posredstvom zraka kojeg udišemo; s jedne strane one preko pluća dopijevaju direktno u krv, s druge strane, preko nosnica u mozak, posebno u hypothalamus žlijezdu, odakle kroz nervni, hormonalni i krvni fluid ličnost navodi na izvršavanje određenih djela. Tako je cjelokupni mikrokosmički sistem ulovljen u mrežu sudbine. Ali to nije sve, to nije jedini zid zatvora. Kroz pripadnost paloj dijalektici, dakle prolaznom svijetu, osnova biti ličnosti leži u njenom samoizražavanju, samozaštiti i ovozemaljskim potrebama. Cjelokupno njeno razmišljanje, osjećanje i volja je tome usmjereno. Njen nagon za postojanjem vibrira u krvi kao faktor žudnje. Tako je svaka misao popraćena žudnjom za ispunjenjem. Kao novo energetsko žarište ono vibrira u polju disanja mikroorganizma i navodi aursko biće da iz kozmosa prinese one eterične kvalitete koje ličnost treba za ostvarenje njenog nauma i njenih žudnji. Tako nastaje jedan circulus vitiosus, jedan nerazrješivi odnos razmjene između aurskog bića i ličnosti. Jedno drugog treba za opstanak svoje egzistencije, i čini sve za onog drugog - a time i za sebe - da bi opstali.

Ali to nije sve...

U krvi ličnosti ne gori samo vatra propasti vlastitog sistema. Kroz krvnu vezu roditelja čovjek istovremeno ima udio u njihovom krvnom svojstvu i karmi koja u njemu vibrira i time je preko biološke nasljedne veze vezan za druge ljude. Svaki pojedinac je jedan čvor za sve ostale i obratno, svi zajedno su jedan ogroman čvor za pojedinca. I kao što mikrokosmička karma čini jedno polje elektromagnetskog djelovanja, naime, jedno aursko biće, tako i karma cijelokupnog čovječanstva čini jedan gigantski elektromagnetski obruč koji je obujmio našu planetu. Ne postoji biće koje nije pod utjecajem ovog obruča.

Ali to nije sve...

Do sada smo razmotrili četiri zida zatvora, dva individualna i dva kolektivna koji se jedan na drugom nadgrađuju i međusobno se podupiru. Ali postoji još jedan, peti. Da bi shvatili njegovu bit, moramo najprije posvetiti pažnju zatočeniku ovog sistema, prvotnom mikrokosmosu, dakle, prvotnoj duši. Samo još jedan jedini atom prvotnog sjaja božijeg Duha tinja u čovjeku.

Ismail Kera, Czech Republic © 2012

Duboko pokopan ispod svih tih zidova u centru ličnosti, stalnim vibriranjem pokušava da obznani nešto o prvotnom božijem Carstvu, da podsjeti ličnost na njen stvarni zadatak, naime, da bude nosioc božijeg Odraza i vrati mikrokozmos u božije Carstvo. Tako u ličnosti jača čežnja za životom koji nije žigosan stalnim rađanjem i umiranjem. Svi religiozni spisi najavljuju ovakav život. Život pun ljubavi, istinitosti i pravde, slobode, mira, ljepote, dobrote i iznad svega, neprolazan. Rastrgana u suprotnostima dijalektike; od straha egzistencije na jednoj i samopotvrđivanja na drugoj strani, ličnost posve poima obećanje božijeg Carstva i Njegove apsolutne vrijednosti dovodi u odnos sa sobom lično i pokušava, u svijetu prolaznosti i smrtnosti, da ga doživi. Time zida peti zid svojeg zatvora.

Poimajući čežnju atoma duha za božijim Carstvom, ličnost dolazi u zabludu, sjećajući se da je sama jednom bila dio tog Carstva, da se kroz kultiviranje vlastitog bića opet do njega može uzvisiti i projicira sebe u budućnosti kao biće sa božijim atributima. Prema zakonitosti "isto privlači isto", teku istovjetne misaone pretpostavke u jedno moćno energetska žarište, koje, što više jača, to više razvija sopstveni život i moć. Postoje brojni prototipovi ovih žarišta koji se uvijek prilagođavaju novom kvalitetu vremena i kontroliraju cijelo čovječanstvo. Na ovaj način je nastao jedan svijet paranoje, svijet ogledala ljudskih misli i osjećaja kojim upravljaju fantomi a održavaju ga oni koji vjeruju u njega. I moćne svjetske organizacije se brinu za to. Tu su, prije svega, religiozne institucije. Zanimljivo je da čovječanstvo osvijeste i približi im božiju Riječ, oni je interpretiraju prema potrebama svoje svjetovne politike. Sa brojnim ritualima i obavezama, oni svijet vežu za njihovu paranoju i obećavaju im vječni život poslije smrti, u carstvu paranoje, samo ako slijede njihove dogme i upute. Davno nekad vladari su bili rađa rišiji, dakle, kraljevi-mudraci. Ali odavno već političari i zakonodavci ne znaju ništa o dijalektičkoj zakonitosti ovog svijeta. Nesvjesno podsticani od strane aurskih bića, oni obećavaju vrijednosti kao; sloboda, bratstvo i jedinstvo te svjetski mir i novi poredak i obavezuju ljude da prisilom, pa i po cijenu svojih života sprovode i brane te ideje. A u tome je u biti najveća zabluda, da se sloboda može dostići prisilom. Ovim zabludama redovito podliježu oni koji ove ideale pokušavaju dostići u svijetu prolaznosti, sa prolaznim sredstvima.

Normalno je da se stremi ka višim vrijednostima i kvalitetima života, da se život učini lakšim, podnošljivijim. Ali je velika zabluda vjerovati da se time mogu prevazići nepravda, potčinjenost, ratovi i prisila. Htjeti uspostaviti božije Carstvo u svijetu dijalektike je klasična Judina izdaja kojom čovječanstvo samo sebe veže za ovaj svijet. Pa postoji li izlaz? Da, postoji, čak i u ovaj svijet tame i karmičke vezanosti uvijek iznova prodire Svjetlo iz svijeta božanskog i dotakne srca receptivnih ljudi te pomaže da njihovu unutarnju čežnju usmjere u tom pravcu. Kroz te ljude, kroz njihova djela i život se Riječ uvijek obznanjuje u svojoj prvotnoj formi. Čovjek ne može živjeti bez požude, jer je ona od samog iskona utkana u njegovo biće. Ona je Snaga koja stremi ostvarenju božanskog Plana. Čovjek to samo treba spoznati. I spoznat će, kada se nakon hiljada i hiljada pokušaja da vatru požude zagasi ovozemaljskim stvarima zateče iscrpljen i raz-očaran (da nije više u začaranosti Mamona, u iluziji). Sa uvidom ove očaranosti početak će se obrušavati zidovi zatvora (gasiti karmička žarišta) i čovjek će u sebi i iz sebe postati Otac-Majka i biti upućen ka Slobodi. Kao što je ovozemaljski zatvor postao i održava se kroz magnetsku privlačnost požude za ovozemaljska dobra, tako se uvidom u njegovu zakonitost može i napustiti usmjeravanjem požude za prvotnim, božanskim.

Sloboda kao mogućnost promjene

Nova sloboda pruža mogućnost čovjeku da se transformira u novog čovjeka, u nebeskog, božanskog čovjeka. Za ovu transformaciju neophodna je probuđena duša koja je u direktnom kontaktu sa dušom duha, sa Kristusom. Pod Kristusom se podrazumijeva jedno slobodno stanje bića čije zračenje iz duhovnog polja priziva ljude iz zatočeništva u slobodu. U osnovi, čovjek je u stanju da na ovaj poziv reagira jer u njegovom srcu - sjedište duhovnog čovjeka - pohranjena je iskra substance Kristusa i time posjeduje polarnost prema njemu. Kada se ova iskra rasplamsa onda je moguće i prevazilaženje suprotnih snaga polariteta. Kristus je, u odnosu na Prometeja, suprotna strana polariteta. Prometejeva varta, kao iskra stvaranja kulture i civilizacije, je stvaralačka snaga iz ega, gdje se čovjek poistovjećuje sa svojim djelom i time sve više izdvaja iz duhovnog polja, zapada u materiju, u zatočeništvo. Kristusova vatra gori unutar božije Jednosti i dovodi ljude u stanje ljubavi i slobode.

Zračenje kvaliteta Kristusa u potpunosti prožme cijeli mikrokozmos čim

njegova duhovna iskra unutar njegove duše poprimi njegove vibracije. Kosmički gledano, ova duhovna iskra se nalazi u centru planete. U doba Vodenjaka ona je posebno receptivna na kosmička zračenja kviliteta Kristusa i sve više vibrira u njegovoj rezonanci. Ovi utjecaji i zračenja stvaraju pretpostavke (mogućnosti) za novu slobodu, ali to ne znači da se radi o jednom automatskom procesu gdje pasivno, u svojoj komforčnosti, reagujemo i djelujemo po ustaljenim navikama.

O slobodi kao mogućnosti transformacije govorili su ezoteričari svih kultura i svih vremena. Ideja ovog učenja nije sebično, individualno oslobođenje od materije, ili ulaz u "zasluženi" raj, već nešto daleko bitnije, sveobuhvatnije. Ideja je, biti oslobođen prošlosti, nevezan za doktrine raligija ili ideologija, nesputavan odredicama jedne etnije ili nacije, biti slobodan dalje se razvijati prema unaprijed određenom planu duše, biti otjelovljeni izraz božije prirode, biti slobodan svojim životom služiti čovječanstvu u cilju transformacije unutar božijeg plana kako su to svojim primjerom ukazali Isus i Budha, prototipovi savršenog, božanskog čovjeka, inkarnacije prvotne ideje o čovjeku - Manusa.

Na kraju još nekoliko refleksija sa Facebooka, odnosno, novih spoznaja do koje su učesnici diskusije došli, upravo kroz diskusiju:

1. APSTRAKCIJA KOLEKTIVA ILI APSTRAKCIJA INDIVIDUUMA?

Samira, sad me odvela diskusija do ovog pitanja i do želje na isto pokušati (samo pokušati) naći odgovor.

Na planeti se pojavljuje jedan fenomen.

S jedne strane uočava se rezignacija i ignorancija prema svim dešavanjima koja ne predstavljaju direktnu opasnost njegovom veličanstvu JA.

S druge strane individuum se mazohistički odriče Ja u ime kolektiva.

Kako Aida napisa, da zajednice zasnovane na religiji i drugim osnovama, u ime zaštite Ja, njegovog integriteta i opstajanja, preuzimaju leitwort, postaju zajednica apstraktnih Ja koji su mislji, djelom i svim ostalim ipak samo MI. Tu je ugušena individualnost.

Iz ovog proizlazi da imamo individue koje su jače od zajednica, ali bez povezanosti s ostalim individuama a tako i sa kolektivom svih drugih okupljenih JA. Tu je kolektiv samo apstrakcija.

I s druge strane imamo zajednice mnogih JA, koje su jače od svih individua, postavljene bez harmonične veze svih Ja, u kojima je samo MI te zbog toga je tu individua samo apstrakcija.

U oba slučaja je u pitanju - Otudivanje. Otudivanje od kolektiva u ime Ja (individua) ili otudivanje Ja u ime Mi (kolektiva).

Ovo su po mom mišljenju dva pola između kojih ima mnogo varijanti jedne ili druge vrste otudivanja.

Na Zapadu je sve više jaka individua, koja se ponekad odazove unutar kolektiva. Kao da moderna i bogatija društva uništavaju kolektivnost, dok manje moderna i manje bogata društva jačaju kolektiv gušeci individualizam.

Ako se neko odluči u ime kolektiva stati u odbranu i zaštitu kolektiva, ne uvažavajući svoje Ja, čini istu pogrešku kao onaj koji se u ime svog Ja ne želi boriti za njegov opstanak.

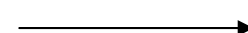
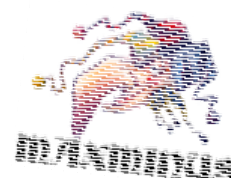
Ni jedni ni drugi ne teže ka slobodi izvan njih.

A apsolutna sloboda je apsolutna samo onda kad je Ja slobodno unutar kolektiva jednako slobodnih individua. Kolektiv može samo tako težiti ka apsolutnoj slobodi - kroz slobodu Ja, a ne kroz slobodu Mi. Ne može jedna individua biti apsolutno slobodna ako svojim djelovanjem ograničava ili ne priznaje jednaku slobodu drugim individuama.

JA teži uvijek ka apsolutnoj slobodi koja se može ostvariti samo kroz neograničenu slobodu svih JA. Tad može to biti i apsolutna sloboda za MI (kolektiv svih slobodnih JA).

Ako bi sve i jedan kolektiv na planetu bio kolektiv apsolutno slobodnih JA (individua), onda se radi na kraju o jednom kolektivu: planetarnom. A to je ionako jedina zajednica koja bi kao takva donijela apsolutnu slobodu.

Karmen Medija Velagić

2. vjerujem da cemo se sloziti u tome da je maestro Jastva onaj koji na svako pitanje ima isti odgovor, a taj odgovor je uvijek najuzviseniji izbor. u tome je Maestro neminovno predvidiv, a ucenik sasvim nepredvidiv. zato je dovoljno jednostavno posmatrati kako, i koliko predvidivo, reaguje i odgovara individualno JA, na bilo koju situaciju, da bi lako uocili gdje se to individualno JA nalazi na putu ka vjestini Jastva. sad nam se namece pitanje:

„koji izbor je najuzviseniji“, tj.: „koji izbor vodi ka apsolutnoj slobodi“?

ako se istinski angaziramo oko ovog pitanja vec smo krenuli putovati ka vjestini Jastva. to je pitanje oko kojeg su se razvile, od pocetka vremena, sve ljudske filozofije i teologije. istina je da se, jos uvijek, vecina individualnih JA bavi sasvim drugim pitanjem:

„koji izbor je najprofitabilniji?“ ili: „na koji nacin individualno JA najmanje gubi?“

kada zivot zivimo iz perspektive kontroliranja stete, zapravo propustamo istinsku mogucnost i sansu za optimalni zivotni napredak. jer, zivjeti zivot iz takve perspektive, znaci zivjeti zivot iz perspektive straha. a strah o nama laze! mi nismo strah. mi smo Ljubav. Ljubav ne treba zastitu, niti se moze izgubiti. ali, to nikada necemo saznati ako nastavimo neprekidno odgovarati na drugo pitanje umjesto na prvo. Samo individualno JA, misleci da u zivotu postoji nesto sto se moze dobiti ili izgubiti, postavlja si, i odgovara, na drugo pitanje. individualno JA koje gleda na zivot na drugaciji nacin i zapaza se kao vise bice, razumije da dobiti ili gubiti nije zivotni zadatak, vec voljeti ili propustiti sansu da se voli, te si postavlja, i odgovara, na prvo pitanje. individualno JA koje si postavlja drugo pitanje kaze: „JA sam tijelo“, dok individualno JA koje si postavlja prvo pitanje kaze: „JA sam moja dusa“.

na kriticnoj raskrsnici svih medjuljudskih relacija, postoji samo jedno pitanje:

„sta bi sada Ljubav uradila!?“

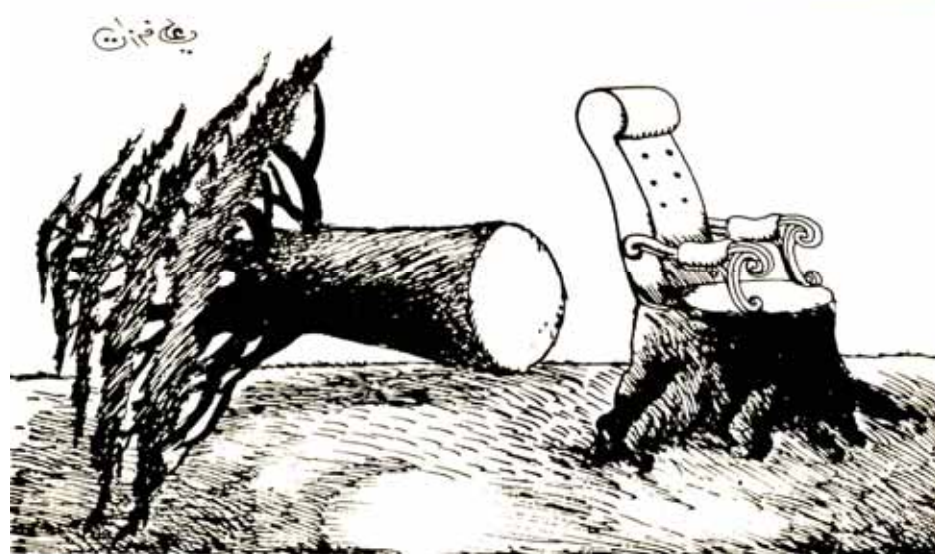
nijedno drugo pitanje nije svrsishodno, znacajno niti nasoj dusi iole vazno. sad smo dosli do veoma osjetljive tacke interpretacije izrecenog, jer ovaj princip „ljubavlju zajamcenog djelovanja“, uveliko se krivo tumaci. nerazumijevanje ovog principa nas je dovelo do jeda, ljutnji, svadja i lazi koje su sa puta ka Jastvu, odvukle mnoga individualna JA. uce nas, stoljecima, da „ljubavlju zajamceno djelovanje“ nastaje iz izbora da budemo, djelujemo i imamo sta god drugome cini najvise dobro. a najuzviseniji izbor je onaj koji cini dobro individualnom JA. ovaj iskaz, kao i svaki drugi iskaz duhovne istine, automatski postaje otvoren za krivo tumacenje. misterija nam se malo razjasni onog trenutka kad odlucimo sta je najbolje sto individualno JA moze uraditi za sebe. kada apsolutno odlucimo i izaberemo, misterija se rastopi i krug cjelovito okonca. tako, ono sto je najbolje za individualno JA postaje najbolje za grupno MI. da bi ovo razumjeli potrebno je prozivjeti mnogo zivota i jos vise zivota da bi se implementiralo, jer, ova istina se razvija oko jos vise istine: „ono sto individualno JA cini sebi, cini i grupi MI. ono sto individualno JA cini grupi MI, cini i svome individualnom JA“. to je tako zato sto JA i MI jesmo Jedno. Jedno jeste; drugo nije.

svi maestri Jastva koji su hodali ovom planetom poducavali su nas ovu istinu, ali je, za vecinu ljudi na zemlji, bila i ostala samo divna ezotericna istina sa nikakvom ili veoma malom mogucnosti prakticne aplikacije. a, zapravo, aplikacija ove istine je najprakticnija.

JA i MI nismo ovdje da spoznajemo - dusa raspolaze znanjem, stoga je dovoljno da si postavljamo pitanja da bi dobili odgovore - vec da kroz osjecaj i iskustvo stvaramo i sirimo sebe - SEBE.))

Aida Kadić

Nastavak u sljedećem broju...

Ali Farzat, Syria © 2012

